

סרטים

האהבה כספורט

פיקניק בצד אילנות (נת, תל-אביב): צרפת) היא קומדיה פילוסופית בעלת שלי חות, שבסודה מונח הרעיון שקידמת ה' אדם מכוונת, למעשה, נגד עצמו. ואן רנואר, מהידועים בכמאי צרפת, בחר להמ' חיש את רעיונותיו באמצעות הבאת המצי' אות לאבסורד מגוחך.

במרכזו של הסרט עומד פרופסור מכובד ונערץ, שבשל גאונותו, שאינה מוטלת בספק, הוא מועמד לכתר נשיאות אירופה' המאוחדת. גאונותו של הפרופסור מתבטאת בכך שהוא פיתח ושיכלל את שיטות ההפ' ראה המלאכותיות, פיתח גם תיאוריה של הפראה עצמית, נלחם להגשמת תורתו, לפיה תהרה כל אשה באמצעות מבחנה בלבד. לפי תורה זו לא תתבטל האהבה, אלא יעסקו בה כבספורט. בדיוק כמו ש' שהצד, שהיה צורך חיוני בתקופה קדומה. הפך במאה העשרים לספורט בידורי בלבד.

ידר בלי מבחנה. לצורך קידומו של הרעיון מחליטים קרוביו של הפרופסור, שהם בעלי מפעל כימי, המתעדתים להפיק רוחים לכשתתקבל תורתו, לשדך לו אצילה גרמנית, שהיא, למרות יופיה, סמל הקשי' חות הגברית וחוסר המיניות. אלא שברגע המכריע אין הפרופסור עומד בנסיין.

בעקבות סערה, המתרחשת תוך כדי פיקניק בצל אילנות, חושק הפרופסור בצעי'

ועוד: אם האנגלים מוכנים לאמץ מערבון לעצמם, מדוע שהאמריקאים לא יאמצו להם את מגבעת הבאונד הבריטית המפורסמת? זהו סרט במתכונת המערבון הקלאסי למ' הרדן. ביתר דיוק אפשר גם לומר שהוא עשוי במתכונת מערבון קלאסי מסויים מאוד — בצהרי היום. אלא שאותו גברתן, הנאלץ להגן על עיירה שלימה מפני חברת פושעים, מבלי שאיש מאנשי העיירה יאזור אומץ לעזור לו, הועתק מטקסט לדרום-אפריקה. וכתחליף לגרי קופר הענק הוצב ריצ'ארד טוד נמוך קומה.

מאקאבריות במקום הירוואיזם. טוד, שהוא רק סמל משטרה ולא שריף, נאלץ להגן על עצמו ועל אורחי עיירתו מפני אבא הליון וארבעת בניו, כנופיי' רוצחים מטומטמים, המתחרים זה בזה ב' אילמותם ובווהמתם.

למרות זהות העלילה והדמויות, שונים חמשת המושחתים מצהרי היום, כשם ש' חצות הלילה שונה מהצהריים. מול האפוס הירוואי האופף את המערבון האמריקאי, מתלבטים הבריטים בתיאורי אכזריות מעו' ררי צמרמורת והומור מקאברי למכביר. מול קורבנות אקדוחים מסחררים והתכת' שויות גבריות מעמיד המערבון הבריטי עיצוב מצויין של טיפוסים, החל בגיבורים וכלה בשחקני המישנה. לעומת זאת, נראים הרומנים הזעירים, המשתלבים יפה במער' בוני הוליבוד, נלעגים ביצירה זו.

למרות שהסרט אינו חסר מתח וקצב, אין זה אותו דבר. שמפניה ישראלית היא גם

"השנים המתוקות"

ניני, אבל בנורבגית

רה כפרית שופעת נשיות, המועסקת כמש' רתת באחותו, שוכח את ארוסתו ואת תורתו עושה לה את ההיפך ממה שהוא מטיף: ילד בלי תיווך של מבחנה.

ללא הסברים

השנים המתוקות (ארמון זוויד, תל-אביב; נורבגיה) הוא סרט המוכיח כי סר' טים במתכונת ניני, הסרט הישראלי שהורד אחרי שבוע מאיותו מסך עצמו, אינם פאנטזי ישראלי בלעדי.

לא רק הדמיון ברמה מפתיע. הדמיון מפתיע עוד יותר במנטאליות של יוצרי שני הסרטים ודרך מחשבתם. אותם הסממ' נים עצמם, שנדחסו לתוך צורה מתוך מגמה למסחר, מופיעים באותה גינה בסרט ה' נורבגי, בגלל אותה מטרה.

ניני הנורבגי עוסק ברומן אהבים מבול' בל ובליתי-ניון להבנה, בין מלח לבין יפה' למחצה ובעל ימרות פרוטיות של מטרות' פיה צפוניית. עוד לפני שהם מספיקים ל' התאהב, מוצאת הנערה את עצמה בהריון והשאלה העומדת בפני הזוג היא: הפיל או לא הפיל?

לפני תמונת-הסיום עוד מספיק הסרט ל' הציג נסיון לרצח קטן, שאף הוא, כמו שאר מאורעות הסרט, וכמו עובדת הסרטתו, בלתי סביר לחלוטין.

* ניני הורד לפי החלטת מפיק הסרט, שרצה לשקול אם קיימת אפשרות לשפרו.

בצ'דו האחד של הדף - תמונות

כך תיאר קצין המשטרה לשופט

ידיעה הסנסציונית חישמלה את דמיון קוראי העיתונים. לדברי המשטרה, נלכדה בצפון תל-אביב ובמרכזה רשת שלמה של בתי בושת לחברה הגבוהה, שהיו מיס' חים בצורה מתוכמת כסוכנויות לתיווך מכוניות. צוינו בפירוש שלוש כתובות ב' סביבה אלגנטית.

אולם ידיעה זו, שהיתה מעניינת כשלעצ' מה, היתה כאין וכאפס לעומת פרט נוסף שהוסיף נופח סנסציוני לסיפור. סיפר ה' חוקר המשטרה לישופט, שבתי-המסחר ה' צחי'מעצר נגד הקוחות בכורסאות מרתחות, מדומים נמצאו אלבומים גדולים של מכו' ניות; אך בעוד שעל צידן האחד של העמודים התנוססו דוגמות המכוניות המהו' דרות, הודבקו מצידם השני תמונות של בחורות עירומות.

כל קורא יכול היה לתאר לעצמו, כיז דמיונו הטובה עליו, את הדירות המפוארות, בהן הושבו הקלחות בכורסאות מרתחות, דיפדפו בניחותא באלבום מהודר של עוב' דות-המקום, שכלל לקוח בוחר לו מבין תמונות-העירום המושכות, על פי טעמו ה' אישי, את הגברת הנראית לו.

כי כך, כפי שיועד כל קורא של רומאנים זולמי, נהוג בבתי-הבושת המפוארים והיק' רים ביותר בבירות העולם.

הקוראים הרומנטיים ביותר ציפו בקוצר' רוח לקראת המשפט, בו תתגלה האמת בכל מערומיה, קיח, בחדאי, כי תינתן לקהל הד' דמנות לחזות בתומר-הראיות המצולם. הם יתאכזבו: האלבום המפואר, שעל קיומו עוד נטוש החיכות, לא יוגש כלל לבית' המשפט, מאחר שאינו "רלבנטי". הצדדים יתחכו רק על השאר: אם אמנם היו שלוש הדירות בתי-בושת.

קוד זכוכית מנופצת

ה בית ברחוב ארלוזורוב מס' 35 זה היה מוקף שוטרים. על דלת דירת ה'

סוד

מרתף נשמעה דפיקה חזקה, וקול השכרזי בנוסח הבינלאומי המוכר: "פיתחו! כאן המשטרה!"

הדלת נפתחה. בחדר הראשון נראה יושב אדם ליד שולחן, הסתכל במבוכה בשוטרים: "מה קרה?" שאל האיש.

"איפה היא?" ענה לו הקצין, שעמד בראש הפורצים. הוא לא חיכה למענה. הדלת ממלו הבהירה לו את התשובה. אך גם החדר השני היה ריק. היתה בו מיטה קטנה, שמיכה, מספר סדינים ומגבות.

לפתע נשמע קול נפץ של זכוכית מהחדר השלישי. הקצין ושוטריו מיהרו לכיחן ה' רעש, גילו בבית-השימוש, מאחורי הדלת הקטנה, בחורה שניסתה לנפץ את החלון, להימלט מבעדו החוצה. הסורג מעברה ה' ני של הזכוכית המנופצת מצע את הדבר, היא פנתה אל השוטרים, נכנעה.

הקצין מיהר לחזור לשולתנו של האדם בחדר הראשון. האיש היה מוכר לו היטב. כי מרדכי סורוקר היה במשך שנים רבות שוטר בפיקודו של הקצין הפרוץ. האיש ה' נמוך, בעל השיער המשוך לאחור, ישב תיורר ליד השולחן. "מה אתם רוצים ממני?" טען מול השוטרים, "יש לי כאן סוכנות למכירת מכוניות. מה אתם רוצים ממני?" הקצין חייך בביטול, דיפדף בחוברת ש' היתה מונחת על השולחן. התמונה שנפלה מאלבום תמונות המכוניות הסבה את התי' עניינותו מיד: היתה זאת תמונתה של אֶליוזבט קנופקה, שהיתה אף היא מוכרה היטב לקצין החקירה החתיק.

תמונתה של הסטריפטזאית הפולנייה, ש' עברה זמן רב בתינוג באר תל-אביב, המריצה את הקצין לחיפוש נרחב אחרי תמו' נות נוספות. גם אוסף התמונות המגרות, אשר קישט את קירות החדר לצד תמו' נות המכוניות, הונצח עלידי צלמי המשי' טרה. ואילו תמונת הפולנייה, שעזבה את

פולי ברז'ר בישראל

הצגת "פולי ברז'ר" נפלאה הוצגה אמש באולם תיאטרון במוברי. מטא-טא אחר הפך קודם לגריר גרסון ומיד לאחר מכן לבינג קרוסבי. מיום הפכו לויסקי ושמפניה. העבר חזר והיה להווה, וכשעזבו הכל את האולם קפץ לפתע בחור מנומנם אחד בצעקות: "גרעינים! בטנים! פופקורן!" זה לא היה חלום ליל קיץ, ורק שבעה מבין 400 האורחים באולם ראו את כל הנסים והנפלאות. השבעה היו מתנד-בים אשר שמשו למקס קולי במשך שעתיים להצגה שהוא קורא לה "הצד הבידורי של המדע".

מירל נהנתה יותר באותו ערב. קודם נגנה מנגינה נפלאה בכנור נע' לם. אחר כך עשתה מקלחת והתנגבה היטב במגבת גדולה. ואז חיבקה מטא-טא גדול. זה היה בינג קרוסבי ולא יאחלה. כשדפק המהפנטס קולי באצבעו וצעה של לפני המתנדבים את הצגת "פולי ברז'ר" מצאה מירל את המחזה למביש ביותר: "איך אין הן מתביי' שות, הנערות הללו" קראה. אך פרנק מצא שהן נחמדות מאד, וארטור מל' מל בקול צרוד "הבא עוד אחדות!" כולם אכלו בהנאה ותיאבון תפוחי אדמה לא מבושלים בחשבם כי הם אוכלים תפוחים עסיסיים, השתכרו במקצת ממים — הם חשבו שהם שותים ויסקי ושמפניה, לטפו בוכות יצבטו והקניטו אחת את השני — כי זרי הן בנות שבע שנים! וכל אחד מן המתנדבים, ששובו למושב החל קורא: "גרעינים! בטנים! פופקורן!"

אמן ההיפנוט מקס קולי הגיע ליש' יאל. הופעות הבכורה בתיא באולם מגורבי" בימים ראשון ושני 26.3, 25.3